

[Søren P. Larsen.]

relser skal gennemføres, kan det ikke nytte, at man hver Gang siger: her maa ikke spares, og dér maa ikke spares!, og derfor vil jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, som det faar efter det Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget. Jeg mener, at selv om der kun er en Besparelse paa 186 000 Kr. aarlig paa Driften, hvorfra endnu skal trækkes Overgangsudgifter, der jo er størst i de første Aar, er det dog saadan fat for Øjeblikket i den offentlige Økonomi, at vi har ikke Raad til at sige nej til en Besparelse paa 120 000—150 000 Kr. om Aaret. De Folk, som har ondt ved at klare sig, siger: Smuler er ogsaa Brød i en Tid som denne. For mig har denne Sags Løsning ogsaa haft en Side mod de andre Seminarier, ogsaa de Privatseminarier, der bliver tilbage, for Rigsdagen kunde naturligvis have holdt sig borte fra det hele, ladet Livet gaa sin Gang, og saa vilde adskillige Privatseminarier i Kraft af, at de fik mindsket Tilgang, økonomisk set bryde sammen. For de tilbageblivende Privatseminarier er det derfor ogsaa af Betydning, at en Foranstaltning som denne gennemføres.

Jeg ser endvidere i Betænkningen, at Det konservative Folkeparti har skrevet, at det

„beklager, at Ministeren og Flertallet i Stedet for at følge denne Linie nu ved Tvang vil nedlægge et privat Seminarium for Kvinder“.

Jeg beklager, at de Konservative har gjort sig skyldige i denne Fejltagelse, saa meget mere som jeg saa sent som i Gaar eller i Forgaars gjorde det ærede Parti opmærksom paa, at hvis man hermed tænker paa Frk. Langs Institution i Silkeborg, er det ikke rigtigt. Jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer af dette Parti ogsaa har sat sig nøje ind i de Dokumenter, de har faaet tilsendt, og man kan i den Aarsberetning, Frk. Langs Institution har udsendt, paa Side 89 læse, at der er i Øjeblikket 57 Elever, 25 mandlige og 32 kvindelige paa Frøken Langs Seminarium i Silkeborg, og derfor vil jeg gerne, hvis der skulde være ærede Medlemmer i dette Ting, som ikke har læst denne Beretning fra Frøken Langs Skole i Silkeborg, gøre opmærksom paa, at det er en Fejltagelse, naar Det konservative Folkeparti i Betænkningen skriver, at det er et Seminarium udelukkende for Kvinder.

Jeg kan ikke anerkende de Ord, der staar i Betænkningen om den korte Tid, man har haft til at gennemgaa Forslaget, eller om,

at det skulde være et helt nyt Forslag, der her foreligger. Jeg tror, at de, der har været Medlemmer af Udvalget, vil give mig Ret i, at vi har drøftet samtlige de Muligheder, der overhovedet kunde være Tale om, naar man skulde opnaa et Resultat, og vi har været inde paa den Vej, som den tidligere Undervisningsminister, Seminarieforstander Byskov, i September-Hæftet af „Hjem og Skole“ pegede paa — med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier —. Hr. Byskov skrev:

„Jeg finder, der kan være al mulig Grund for Staten til at sige, at den ikke vil være med til at fremkalde og vedligeholde saadan Overproduktion, der i det hele maa siges at være uheldig, saavel set fra Samfundets som fra den enkelte paagældendes Synspunkt. Og Staten har ogsaa her gode økonomiske Grunde til at kræve en Begrænsning.“

Og han slutter med at sige:

„Den eneste rationelle Vej til en Begrænsning af Lærertilgangen er da efter min Mening, at man nedlægger Seminarier og derved sparer de Penge, som det koster at holde overflødige Seminarier i Drift.“

Jeg kan sige, at saadanne Synspunkter har været vejledende for os under denne Sags Behandling, og det er min Opfattelse, at det vil være heldigt for Seminarierne i Fremtiden, om der bliver Ro om dette Spørgsmaal, om Rigsdagen enes om, eller at der i alt Fald skabes Flertal for en Ordning, hvorved de Nedlæggelser, vi kan foretage, og hvorved der vil spares ikke saa faa Penge, gennemføres. Det er vor Opfattelse, at det vil være det rigtigste at gaa til Gennemførelse af Lovforslaget i den Skikkelse, det faar med de Ændringer, som er foreslaaet af Undervisningsministeren og tiltraadt af Udvalget.

Vesterager: Vi har jo nu igen en af disse hyggelige Stunder her i Rigsdagen, hvor Undervisningsministeren med et Flertal bag sig pludselig møder med et Resultat, der i Virkeligheden ikke kan forhandles om; der er allerede truffet en Overenskomst, og det er overflødigt for anderledes tænkende at udtale sig om det, der nu i sidste Øjeblik er lavet sammen, saaledes som Flertallet vil have, det skal føres igennem i det høje Ting — uden at der tages Hensyn til de Ønsker og Anskuelser, der kommer frem fra anden Side. Jeg skal ganske kort gøre Rede for mit og mit Partis Syn paa denne Sag, der jo har resulteret i nogle Ændringsforslag, men jeg